

Տիֆլուսում գրական են միմիայն Խմբադրատան մշակում
Միհր Հասոցէն. Տիֆլուս. Ռեդակցիա «Մշակտ».
Անգլ. Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բայց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերից):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչփոք բառին 2 կոպեկ:

the

„ԱՐԱԿԱՆ”

ԴՐԱԿՈՆԻԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱՆՔ

ՆԵՐԿԱՅ 1887 ԹԻՒՆ

Խմբագիր-հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Արկու. Կողմն էլ մեղասոր են.—ՆԵՐԻՒԽՆ ՏԵ-
ՍՈՒԹԻՒԽՆ. Բազովի Տօնալվածառը. Հայոց թատ-
րոն. ՆԵՐԻՒԽՆ Լուրեր.—ԱՐՏՈՒՐԻՒԽՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒԽՆ. ՏԵ-
ՎԱԿՈՎԹԻՒԽՆ Թիւրքաց Հայուստանից. ՆԱՄՈՒԷ
ԹԻՒՐՔԻԱՅԻՑ. Արտաքին Լուրեր.—ՀԵՇԻՆԴԻՒԽՆԵՐ.—
ՅԱՅԵՍԱՐԱԲՈՒԹԻՒԽՆԵՐ.—ԲԱՆԱՍՏԻՐԱԿԱՆ. Հայկա-
կան տառերի հնչումն և գրութիւն ոռուահայոց և
առաճախայոց մէջ.

ԱՅՍԻՆ ԿՈՎՈՎԻ ԷԼ ՄԵՂԱԻՈՐ ԵՆ

„Մշակի“ № 14-ի մէջ ընթերցողը կարգացնելու համար բազուկից մի հայտ տիկնոց պահած կը մինի բազուկից մի հայտ տիկնոց պահած նաև մինի դրող տիկնոց իր նաև մասնաւում բողոքում է մեր հայտ երիտասարդների սովորութեան դէմ պատկիւլ ոչ թէ սիրոյ

Ե Ր Ա Խ Ա Վ Ա Կ Ա Ն

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՏԱՌԵՐԻ ՀԵՉՈՒՄՆ ԵՒ ՊՐՈՒԹԻՒՆԸ
ՈՒԿՈՎԱՀԱՅՈՅ ԵՒ ՏԱԶԿԱՀԱՅՈՅ ՄԵԶ.

U.

^{*)} «Բարձմալիպին» ասում է թէ «զանազան կողմերէ, յազգայնոց, հրաւերք աստցաւ խմբագովինը իւր կարծիքը յացնելու հայկական տառից նկատմամբ տեղի տնելիք տնելցած բանակուոյն առթիւ բնդ ոռուսակար և բնդ տաճկա-հայու»

յեր կարծիքով երկու կողմն էլ մեզաւոր ննչպէս մի կողմից երիտասարդը, որ առնանում է միմիայն փողի համար, պարակելի է և բարոյական սկզբունքներից ըստ է, այնպէս էլ պախարակելի է և բարական սկզբունքներից կատարելապէս ըստ է և այն օրիորդը, որ ուրիշ բանի չէ մտածում, եթէ ոչ պասկիլ մի ուր մարդու հետ, առանց սիրելու, առնց որ և է համակրութիւն գդալու գէտ այս կամ այն անձնաւորութիւնը:

գաղափարը որ նա գուցէ երբէք չի պահելի և սէտք է ինքն իրան պահել կարողանայ, կամ եթէ պսակվի էլ, գուցէ ոչ ունեոր մարդու հետ կը պասկիլի, — այլ ընտելայնում են նրան այն մաքին, որ նա կամունանայ մի այնպիսի մարդու հետ, որ ոչ թէ միայն նրան կը պահի, այլ միջոց էլ կը տայ նրան տան մէջ մատը մատին չը և փեր ոչինչ չանել, ոչինչ տնտեսութեամբ չը պարապել, ունենալ բազմաթիւ ծառաներ, աղախիններ....

Հայ ազգիկը, լինի նա հարուստ թէ չը-
սոր ծնողների գաւակի, միակերպ է
սատիաբակիում իր ծնողներից. ծնողները
վորեցնում են նրան ոչինչ չանել և սպա-
ռը փեսացուին: Նրանք չեն ընտելացնում
ուն դռնեւ տան տնտեսութեանը, ձեռքի
շնատանքին, չեն ներշնչում նրա մէջ այն

ոյս հնչումը յատուկ հայկական արտասահմանութեան օտար համարել է անտեղիք։ Այս մեր հարձակ կարծիքը և ելեն վերջը, կառարձիկ կարծիքը և ելեն վերջը, կառարձիկ կարծիքը պատվանակնին, որ աչքէ անցուած է առանձ ուսմ տեսնեանաւ վենետիկու

Այսպահով բաւական ենք համարում «Բաղմանից» յօդուածի յատկապէս մեզ դէմ ուղղած մասի նկատմամբ, առ այս ժ մ: Առ այժմ ենք ասում, վասն զի եթէ վեր ընդունած և քարո- ած են ի տեսակ առն ին զոր ինչ այլք այժմ օրեն նոր ինն տեսութիւն ի մէջ բերել կը կար- են: իսկ ի դոր ծնակ առն ին այլ է ինսդիրն ինչու այլ լինի), և մենք յաջորդ տողերուն մէջ

անհանգ սպարզել նաև զայն։ Գրելով վերև առաջ մեր տողերը, մենք շրի առաջ ենք ունեցել զվասորաբար և Տէրիշեանը, ինչովէն յայտնի է արդին, նրա անուան առկապէս յիշատակութիւնից, ահա թէ ինչ առ տրբով որու զվասորապէս առ առջև մի ուրիշ գուռ կը բանար մեր առջև, որտեղից մտնել թոյլ չէ տալիս մեղ մեր ներկայ յօդուածի նպատակն ու ուղղութիւնը Սակայն, իր ժամանակն, մեր այդ ակնարկութիւնը գուցէ մենք աւելի

իւս Հ. Տէրմիշևան երբ «Մատիս» էջերում պար-
ապարար հրատարակում էր համեմատական լե-
ռուաքննութեան վերաբերեալ յօդուածներ, հակա-
ռառութիւն կրեց մի կ. պօլսեցի հայ լիզուաղէալ
ողմից, որոյ հետ, եթէ չենք սիսալվում, վար-
պարու կը բայցարանութեան մասին էր պարու կը....

ապէտ բառի ստուգաբանովուա համար էր, որ միմեանց դէմ մի քանի լեզուաքննական յօւուածներ փոխանակեցին: Հ. Տէրլիշեան այդ յօւուածներում օտար բառերը դրում և գործածում նախնեաց տառագրութեան համաձայն (ուուահայոց նման), որի դէմ կ. պօլսեցի հայ լեզուաէտու սաստիկ յարձակին էր և յայտարարում էր, ոչ և հ. Տէրլիշեան իր այդ վարմունքով մեծ միսալ ճիշը (?) էր գործում ուղղագրութեան դէմ: Դուրա էմ, վեր. Մխիթարյան հայրը (Վ. Ամենայի) ախնեաց սաստագրութեան ձեզ գործն ակ ապէստապանելուց յետոյ, զողցիս մարդաշաբար աւելացնում էր թէ չընդունելով այդ՝ ոչ ի տեսական ին միայն, վեր. հ. Տիրոցեան, ոյ լ և ի գործն ական ին, «առիթ կուտանիք ստուհայոց մեր վրայ ծիծագ ծաղելու»....

Մեր այս բացատրութիւնից ընթերցողը տեսաւ, որ հ. Տիրլիշեանի ընդունած և քարոզական ի և Վ. Ամենայի Մխիթարյանց ընդունած ի

